

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

CORMAC McCARTHY

Drumul

Traducere din engleză și note de
IRINA HOREA

HUMANITAS
fiction

Coperta
ANGELA ROTARU

Redactor
ALEXANDRA RUSU

CORMAC McCARTHY
THE ROAD
Copyright © 2006 by M-71, Ltd.
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2009, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 73, fax 021/408 83 74
www.humanitas.ro

Comenzi CARTE PRIN POȘTĂ: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – CP 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
McCARTHY, CORMAC

Drumul / Cormac McCarthy; trad. din engleză și note: Irina Horea. –
București: Humanitas Fiction, 2009
ISBN 978-973-689-285-1

I. Horea, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Această carte îi este dedicată lui John Francis McCarthy

Când se trezea în pădure, în întunericul și frigul nopții, întindea mâna ca să-l atingă pe copil, care dormea lângă el. Nopti mai întunecate decât întunericul, iar zilele, fiecare mai cenușie decât cea de dinainte. Ca și când se instala un glaucom înghețat, făcând lumea să pălească. Mâna lui se ridica și cobora încet, cu fiecare respirație prețioasă. Dădu la o parte prelata de plastic și se ridică în capul oaselor, înfodol în straietele și păturile rău mirositoare, și privi spre răsărit, doar-doar o zări o geană de lumină, dar în zadar. În visul din care se trezise, hălăduia printr-o peșteră în care-l ducea de mână copilul. Lumina felinarului lor se zbenguia pe roca udă a pereților. Asemenea pelerinilor din fabulă, înghițiți și pierduți în măruntaiele unei fiare de granit. Canale adânci de piatră, în care picura și cânta apa. Măsurând în tăcere minutele pământului și ceasurile, și zilele lui, și anii, întruna. Până ce-au ajuns într-o sală uriașă de piatră, unde se afla un lac negru, străvechi. Iar pe malul îndepărtat, o creatură care-și înălța botul plin de apă din lacul cu mal pietros și se holba în lumină cu ochi albi și morți, orbi, ca două ouă de păianjen. Și-a aplecat căpățâna până la apă, ca pentru a adulmece ceea ce nu putea distinge. Ghemuit acolo, albinos, despuiat, translucid, cu oasele ca de alabastru, turnate în umbră pe rocile din spatele său. Măruntaiele sale, inima palpitândă. Creierul ce pulsa într-un clopot de sticlă mată. Și-a clătinat capul într-o parte și-n alta, apoi

a scos un geamăt surd, s-a răsucit, a pornit-o cu pas clătinat și, fără zgomot, a făcut un salt în întuneric.

La ivirea primei luciri cenușii a zorilor, se ridică în picioare, lăsându-l pe băiat să doarmă, ieși în drum, se lăsă pe vine și cercetă ținutul dinspre miazăzi. Pustiu, tăcut, fără Dumnezeu. Se prea poate să fi fost octombrie, dar nu era sigur. De ani întregi nu mai ținea răbojul zilelor. Se îndreptau spre sud. Aici nu mai puteau supraviețui încă o iarnă.

După ce se luminează destul ca să folosească binoclul, privi la valea de dedesubt. Totul se pierdea în întuneric. Cenușa moale, învolburându-se în fuioare peste asfaltul drumului. Cercetă atent tot ce putea distinge. Frânturile de drum acolo jos, printre copacii morți. Căutând orice pată de culoare. Orice mișcare. Orice dâră de fum care se înălța. Luă binoclul de la ochi, își trase masca de tifon de pe față și-și șterse nasul cu dosul mâinii, apoi scrută din nou regiunea cu binoclul. După care șezu acolo, cu binoclul în mâini, urmărind cum lumina cenușie a zilei prindea cheag peste pământuri. Știa doar că băiatul era chezașia lui. Își spuse: Dacă el nu este cuvântul Domnului, atunci Domnul nicicând n-a cuvântat.

Când se întoarse, copilul încă dormea. Trase de pe el prelata albastră, de plastic, o împături, o duse la cărucior, o puse la locul ei și reveni cu farfuriile, niște turte de ovăz puse într-o pungă și-o sticlă de plastic plină cu sirop. Întinse pe jos mica prelată pe care-o foloseau drept masă, puse pe ea ceea ce adusese, împreună cu pistolul de la brâu, apoi se așeză și se uită la băiat cum doarme. În timpul somnului, își scosese masca, iar aceasta se rătăcise pe undeva, sub pleduri. Se uită la băiat, apoi privi

printre copaci, la drum. Locul ăsta nu era sigur. Puteau fi văzuți de pe drum, acum că se luminase. Băiatul se răsuci sub pătură. Apoi deschise ochii. Bună, tati, spuse el.

Sunt aici.

Știu.

O oră mai târziu, erau pe drum. Împingea căruciorul și amândoi, el și băiatul, duceau rucsacuri în spate. În rucsacuri se aflau lucruri esențiale. Pentru cazul în care-ar fi fost nevoiți s-abandoneze căruciorul și s-o ia la sănătoasa. Prinsă de mânerul căruciorului, o oglindă de motocicletă, în ramă cromată, de care se folosea ca să supravegheze drumul din spatele lor. Își ridică rucsacul ceva mai sus pe umeri și măsură cu privirea ținutul devastat. Drumul era pustiu. Mai jos, în vâlcea, serpentina cenușie, încremenită a unui râu. Nemișcată, cu contururi precise. De-a lungul malului, un vălmășag de trestiiș mort. Ești bine ? întrebă el. Băiatul dădu din cap. Porniră mai departe, pe drumul asfaltat, în lumina plumburie, târșâindu-și picioarele prin cenușă, fiecare fiind pentru celălalt lumea întreagă.

Traversară râul peste un vechi pod de beton și, după câțiva kilometri, ajunseră la o benzinărie construită la marginea drumului. Se opriră și-o cercetară fără să se apropie. Cred că trebuie să vedem ce-i cu ea, spuse bărbatul. S-aruncăm o privire. Buruienile pe care le striveau sub tălpi se transformau în pulbere. Traversară asfaltul crăpat al refugiului și găsiră rezervorul pentru pompe. Capacul dispăruse și bărbatul se lăsă-n genunchi și-n coate ca să miroasă conducta, dar mirosul de benzină nu mai era decât o amintire, palidă și stătută. Se ridică și cercetă clădirea. Pompele neclintite, cu furtunurile la

locul lor, ceea ce era ciudat. Ferestrele intacte. Ușa către atelierul auto era deschisă, așa că intră. În picioare, lângă perete, un dulap metalic pentru scule. Se uită prin sertare, dar nu găsi nimic din ce i-ar fi fost de folos. Niște piulițe de doi centimetri, în stare bună. Un clichet. Se uită în jurul său prin garaj. Un recipient de metal plin de gunoaie. Intră în birou. O masă de metal, o casă de marcat. Niște manuale vechi, de reparații auto, umflate de jilăveală. Linoleumul era pătat, dezlipit și îndoit de apa scursă din tavan. Se-apropie de masă și rămase acolo. Apoi ridică receptorul și formă numărul de telefon de la locuința tatălui său, din acel trecut îndepărtat. Băiatul îl privea. Ce faci ? întrebă el.

La jumătate de kilometru mai jos pe drum, se opri și se uită în urmă. N-am gândit bine, zise el. Trebuie să ne-ntoarcem. Împinse căruciorul din drum și-l răsturnă într-o rână, într-un loc unde nu putea fi văzut, își lasară acolo și rucsacurile și se-ntoarseră la benzinărie. Luă din atelierul auto recipientul cu gunoaie, îl răsturnă și alese toate sticlele de plastic pentru ulei de motor, de-un sfert de galon. Apoi se-așezară pe jos, decantând conținutul fiecăreia în parte, una câte una, după care le puseră cu gura-n jos, ca să se scurgă pe-o tavă – și uite-așa, strânsesă până la urmă aproape cât să umple pe jumătate o sticlă. Înșurubă dopul de plastic, șterse sticla cu o cârpă și-o cântări în mână. Ulei pentru micul lor felinar, ca să lumineze în lungile amurguri cenușii, în lungii zori cenușii. O să poți să-mi citești povești, spuse băiatul. Nu-i așa, tati ? Da, răspunse el. Așa e.

De partea cealaltă a văii prin care curgea râul, drumul traversa o întindere de pământ pe care pârjolul nu iertase nimic. De-o parte și de alta, până în zare, trunchiuri

carbonizate, rămase fără ramuri. Cenușa suflată peste drum, brațele atârănând ale firelor oarbe, spânzurate de stâlpii de electricitate înnegriți, gemând slab în bătaia vântului. O casă arsă într-un luminiș, dincolo de ea, câteva fânețe sterpe, cenușii, un mal de lut roșu ca sângele, unde se zărea un șantier de amenajări rutiere, abandonat. Iar mai încolo, pancarte cu firmele unor moteluri. Toate, așa cum fuseseră odată, doar că acum decolorate, șterse de vreme. În vârful dealului, se opriră-n frig și-n bătaia vântului, ca să-și tragă sufletul. Bărbatul se uită la băiat. Sunt bine, spuse băiatul. Bărbatul își puse mâna pe umărul lui și făcu un semn din cap către hotarul ce se deschidea sub ei. Luă binoclul din cărucior și scrută câmpia din vale, unde conturul unui oraș se decupa pe acel fundal cenușiu, asemenea unui desen în cărbune schițat pe întinderea pustie. Nu se vedea nimic. Nici o dâră de fum. Pot să mă uit și eu ? zise băiatul. Da. Bineînțeles că poți. Băiatul se sprijini de cărucior și reglă binoclul. Ce vezi ? zise bărbatul. Nimic. Coborî binoclul. Plouă. Da, zise bărbatul. Știu.

Lăsară căruciorul într-o văioagă, acoperit de prelată, urcară panta printre trunchiurile întunecate ale copacilor rămași în picioare, spre locul unde bărbatul văzuse o terasă stâncoasă lungă, se așezară sub ea și priviră cortinele cenușii de ploaie care biciuiau valea. Era foarte frig. Ședeau vârați unul în altul, învelit fiecare într-o pătură pusă peste hanorac, și după un timp ploaia încetă, se mai auzea doar picurul în pădure.

După ce vremea se limpezi, se-ntoarseră la cărucior, dădură la o parte prelata, luară dinăuntru păturile și lucrurile trebuincioase pe timpul nopții. Urcară dealul înapoi și-și făcură tabăra în țărâna uscată de sub stânci,

iar bărbatul se așează și-l cuprinse pe băiat în brațe, încercând să-l încălzească. Înfășurați în pături, priveau cum se lasă întunericul fără nume și îi învăluie. Silueta cenușie a orașului dispăru la căderea nopții, asemenea unui duh, iar bărbatul aprinse micul felinar și-l puse într-un loc ferit de vânt. Apoi ieșiră amândoi în drum, el îl luă pe băiat de mână și urcară până-n vârful dealului, unde drumul urma creasta și de unde puteau privi până departe spre sud, peste pământurile tot mai întunecate, și se opriră acolo, în bătaia vântului, înveliți în pături, căutând din priviri luminița vreunui foc sau a vreunei lămpi. Nici urmă. Felinarul dintre stânci, pe coasta dealului, era ceva mai mare decât un punct de lumină. Stătură o vreme și se întoarseră. Totul era mult prea ud ca să poată face focul. Își mâncară cina sărăcăcioasă, așa rece cum era, și se întinseră în culcușul pregătit, cu felinarul între ei. Adusese cartea băiatului, dar băiatul era prea obosit ca să citească. Putem lăsa felinarul aprins până adorm ? întrebă el. Da. Bineînțeles că putem.

Somnul nu se lipea de el. După un timp, se răsuci și se uită la bărbat. Chipul lui, în lumina slabă, vărgat cu negru de la ploaie, ca al unui actor din lumea de demult. Pot să te-ntreb ceva ? zise el.

Da, bineînțeles.

O să murim ?

Cândva. Nu acum.

Și mergem tot spre sud.

Da.

Așa c-o să ne fie cald.

Da.

OK.

Ce e OK ?

Nimic. Ziceam și eu așa.